

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.  
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.  
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.  
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





N:o 38.

Den 18 November 1928.

56:e årg.

## BARNENS ÄNGLAVAKT.

Den som föraktar dessa små,  
sitt välförtjänta straff skall få,  
ty deras änglar följa dem  
från jorden upp till Fadrens hem  
och slå kring dem sin säkra vakt,  
så barnavänner Jesus sagt.

Du lilla barn, ack, räds ej då  
för att på mörka stigar gå;  
knäpp dina händer först till bön,  
då skall det bli ditt säkra rön,  
att du dig känner lugn och trygg:  
På änglars skydd förhoppning bygg,

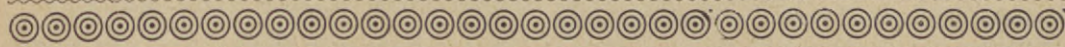
I tro på Gud lyd far och mor,  
fast blott ett barn, du då är stor,  
och ängeln stannar kvar hos dig  
från barndomen till ålderns stig.  
Men går i synd från Gud du bort,  
så viker ängeln, som du fått.

Men vänd då åter om igen  
till barnets store far och vän,  
du ängeln då tillbaka får,  
som ständigt vid din sida går.  
Och glöm ej bön och Herrens ord,  
som till en himmel gör vår jord.

Du, som är stor, bliv barn igen  
i tro på Jesus, barnens vän.  
Ett barn hos Gud, som hjärtat ser,  
inför sig själv sig liten ter,  
och änglar följa blott de små,  
och blott kring dem sin vakt de slå.

(Sv. B)

S. K.



## Ingen ser det.

Ingen ser det, så det gör ingenting, tänker I och säger mer än en gosse och flicka. Det är likväl fel, ty även om ingen människa ser vad vi göra, följas vi likväl av Guds blickar. »I det djupa, i det höga, råder en osynlig hand, och ett aldrig slutet öga vakar



över minsta grand«, sjunga vi i en psalm. Och det är sant, vilket vi aldrig må glömma.

»Vad som gömmas i snö kommer upp i tö», heter det i ett gammalt vist ord. Också det må vi minnas.

Ingmar tänkte, att han oförmärkt kunde taga några karameller ur burken, men han misstog sig, det blev uppdagat. Först anklagade samvetet honom, och sedan kom straffet.

## Av en fördärvad sten.

Michael Angelo gick en dag på en gata i Florens, då han fick se ett stycke marmor, som var utdömt och bortkastat. Någon fuskmakare hade arbetat därpå, huggit och hackat och totalt förstört stycket. Det var den allra finaste Carrara-marmor som kunde finnas. Utan tvivel hade många artister sett det, men det var odugligt och kunde icke användas till någonting.

Så låg det där, utdömt, fördärvat och onyttigt, till dess Michael Angelo fick se det. Med ett enda ögonkast såg han vad som kunde bli därav. Den som nu besöker Florence, kan där få se en av de skönaste konstskapelser, föreställande den unge David. När den avtäcktes, var det en verklig sensation. Men denna fina staty, så livslevande, en så utomordentlig konstskapelse, är huggen av det där förstörda bortkastade stenblocket.

Är icke detta en skön illustration till vad som händer med många människor? De äga ett förträffligt karaktärsmaterial, men de hava blivit fördärvade och bortkastade. Ingen tänker, att något gott kan finnas hos en sådan människa. Så kommer Jesus och går förbi, och han ser möjligheterna hos en sådan människa. Han lyfter den orna själen upp ur dyn och gör henne skön och ren, omskapande henne till sin egen likhet



## Vad Maria hade lärt.

”Tror du att Jesus älskar dig?” Så frågade en gång en söndagsskollärare en liten flicka i sin klass.

”Ja”, svarade lilla Maria med tindrande ögon. ”Han älskar mig, då jag är snäll; men han älskar mig också, då jag är stygg. Han tycker bättre om mig, då jag är lydig. Just som mamma gör. Hon älskar mig alltid; men när jag är stygg, blir hon så ledsen.”

Lilla Maria hade lärt en stor sanning. Hon hade lärt sig att förstå att Gud alltid älskar de sina, men att hans välbehag ej kan vila över oss annars än när vi vandra inför honom i trons lydnad.



## Ett äventyr.

Ni må tro, att Inga hade roligt, där hon var i somras. Hon hade vuxit upp i staden och dittills hade hon sett föga av landets härlighet, så när hon kom ut till de vänliga människor, som hon skulle vara hos under sommaren, så möttes hon av många märkvärdiga saker.

Inga var också ute för åtskilliga äventyr, och ett av dessa se vi på bilden här. Hon råkade nämligen ut för en bagge, och somliga av er veta nog, att baggar kunna vara ganska argsinta. Så var även förhållandet med den här baggen. O, vad Inga blev rädd,

## Historien om en galosch.

(Forts. fr. nr 37.)

Skatan skrattade än värre. "Ni få väl se, det blir nog, som jag sagt. Inte kan Gud ha tid att se till alla här i skogen, det bleve nog för arbetsamt."

"Jag hörde en gång en gammal man tala till små barn, och han sade, att Gud inte har glömt ens en liten sparv, just sparv sade han, det skulle stå i en bok, och då var det väl sant." Silva såg på skatan, som vipade med stjärten och såg tvivlande ut. "Du kan ju fråga sparven, han kommer där." Skatan flaxade sin väg och sparven kom



och så hon skrek, när baggen stötte till henne, så att hon ramlade. Hon trodde förstås, att baggen skulle tyga till henne alldeles förfärligt. Ja, man vet inte riktigt huru det hade gått för Inga, om hon inte hade fått hjälp. Farbror Anders, som var i närheten, hörde nämligen Ingas skrik och hjälpte henne. Och så var det äventyret över, men nog hade Inga sedan ganska stor respekt för baggen.



*Tag en liten flicka eller gosse med dig till Söndagsskolan.*

flygande. Han såg ruggig ut men var dock icke så frusen som älvorna. — "Hur är det med er?" frågade han och satte sig bredvid dem. "Vi frysa", sade de. "Det var sorgligt. Bor ni inte på något ställe?"

Sparven såg deltagande på dem. Då berättade älvorna alltihop om deras nyfikenhet, tant Skata och om samtalen med henne. "Vad tror du?" frågade de ivrigt. Sparven såg begrundande ut. "Jag tror nog, att den mannen som läste i boken, har rätt, ty jag har varit med om många vintrar, somliga ha varit svåra, men aldrig har jag varit utan mat, fast det varit knappt ibland. Frusit har jag också, men alltid gått igenom. Och



tänk, så härlig våren och sommaren är. Då har man ju allt i överflöd. Vad gör det då, om vintern varit svår.“ Så talade sparven.

“Du talar mycket bättre än skatan, som bara skrattar åt allt“, sade älvorna och sågo beundrande på sparven. “Hade vi bara som du ett bo för vintern. Men vad är det för svart, som hänger där!“ utropade de och pekade på galoschen, vilken hängde i trädet mitt emot. — “Usch, det är kanske katten“, viskade sparven och kröp ihop av fruktan. De tittade skrämnda på det svarta en lång stund, men när det inte rörde sig fick sparven slutligen mod att flyga dit och se efter, vad det kunde vara. Han synade galoschen mycket noga och kröp slutligen in i den. Då flögo älvorna också dit.

“Det här blir ett bra hus åt er!“ utropade sparven glad. “Här fryser ni inte ihjäl, om vintern blir aldrig så kall.“ — Och glada voro de frusna varelserna. De kröpo in där och hade skydd mot kölden. Galoschen hade torkat i blåsten; med litet mossa skulle det bli ett mycket varmt och gott bo.

Så bodde Stjärna och Silva i galoschen hela vintern. Ibland kom sparven till dem med litet snö, som de åto, annan mat behövde de inte. När sommaren kom, skulle de äta honung och dricka dagg.

En natt blev det mycket kallt. Skogen var tyst, snön låg i höga drivor överallt, trädens grenar voro tyngda av snö, allt var vitt och tyst, inte ens skatan hördes flaxa. Stjärna och Silva lågo och hörde, hur skogens tystnad talade. De hade det skönt och varmt och visste inte hur kallt det var.

Då hörde de ett ängsligt pip och sågo sin vän sparven titta in. “Jag fryser ihjäl i mitt bo i natt“, pep han. “Kom in till oss!“ sade älvorna. Sparven kröp skälvande in. Han var alldeles stel av kyla.

“Stackars sparv“, viskade de och försökte värma honom. Han blev snart glad igen, när han kände värmen strömma genom kroppen. “Den här gången ha ni räddat mitt liv“, sade han. “Om jag inte fått komma till er, hade jag frusit ihjäl. Det är nog så, som vi talade om för en tid sedan, att Gud ser till sparven. Jag var stel av köld, men orkade ändå hit, jag kände det, som om jag blivit buren. Jag undrar, hur det gått med de andra fåglarna i natt. Alla ha nog inte det så bra som jag.“ (Forts.)

## Gud älskar dig.

Det kom för några år sedan in på en norsk straffanstalt en gosse, helt ung, men förfärligt hård och obruten till sinnet. Man visste sig ingen råd med honom. Direktören för anstalten måste föreskriva kroppsstraff. Då gossen hörde detta, blev han alldeles vild, han slog sönder allt omkring sig, som han kunde komma över.

Då sade direktören:

“Sänd honom in till mig, jag vill tala med honom.“

Då gossen stod inför honom, sade han till denne:

“Har det aldrig varit någon som hållit av dig?“

“Nej.“

“Nå, men mor, tyckte hon icke om dig?“

“Mor?“ svarade han. “Mor var en mycket elak människa — aldrig gjorde hon mig något gott.“

Då sade direktören till honom:

“Här är en som håller av dig, Anton!“

Gossen såg på honom — genom ögat in hjärtat — och förstod att han var älskad. Han stod några ögonblick på detta sätt, så kastade han sig om halsen på direktören och brast i gråt. Isen hade smält i hans hårda hjärta.

Och nu, var viss därpå, käre läsare, vem du vara må, att Gud ser dig in i dina ögon och säger till dig: Mitt barn, jag älskar dig! Bliv min för tiden och evigheten! — Vad svarar du?



## Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 25 november.

### Det nya förbundet.

Jer. 31: 31—34.

Tänkespråk: Så är han medlare för ett nytt förbund, på det att de som voro kallade skulle få det utlovade eviga arvet. Hebr. 9: 15.

### Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista:

Måndag: Ps. 89: 27—38.  
 Tisdag: Jes. 54: 4—10.  
 Onsdag: Jer. 33: 19—26.  
 torsdag: Jer. 50: 1—7.  
 Fredag: Hebr. 13: 20—25.  
 Lördag: Hebr. 12: 22—29.  
 Söndag: Jer. 31: 31—34.

